

Te voi iubi pâ'n' la sfârșit

Gabriel Stănciulescu

Te voi iubi pâ'n' la sfârșit

Iubito, din nou, pierdut sunt de tine!
Te caut haotic, printre gânduri pășesc,
Mi-e sufletul plin de dor și suspine
Te caut și în vise, dar nu te găsesc.

Ești umbra ce-o văd în serile triste,
Ești poate un nor golit de șuvoaie,
Poate ești plânsul, ce-mi umple batiste
Poate speranța, ce arde-n văpaie.

Dar mă întreb, cât contez pentru tine?
Ne pasă de viața ce plânge cu noi?
Cu greu reușesc s-o mint că mi-e bine,
Îi cer mult răgaz, să avem pentru doi.

Și care e rostul, pe noi ne mințim,
Ne pitim ca valu-n marea cea mare,
Ascundem iubirea ce noi ne-o dorim
Și focul nestins, aprins chiar de soare.

Iubirea-i rază în inimi curate,
O avem pentr-o viață, la infinit,
Fi-vom amândoi până clopotul bate
Și chiar mai departe, viața n-are sfârșit!

Autor: Gabriel Stănciulescu